

Зміст

ЗРУЙНОВАНЕ ГНІЗДО.....	3
I.....	3
II.....	12
III.....	19
IV.....	26
V.....	36
VI.....	42
VII.....	48
VIII.....	54
IX.....	60
X.....	65
XI.....	71
XII.....	77
XIII.....	82
XIV.....	88
XV.....	93
XVI.....	104
У ЗАПАЛІ БОРОТЬБИ.....	115
I.....	115
II.....	125
III.....	135
IV.....	142
V.....	150
VI.....	154
VII.....	167
VIII.....	173
IX.....	182
X.....	188
XI.....	196
XII.....	203
XIII.....	213
XIV.....	218
XV.....	228
XVI.....	234
XVII.....	243
XVIII.....	251
XIX.....	259
XX.....	265
XXI.....	271
XXII.....	277
XXIII.....	282
XXIV.....	287
XXV.....	296
XXVI.....	301

ЗРУЙНОВАНЕ ГНІЗДО ОПОВІДАННЯ З МИНУЛОГО

I

На горбочку біля Базавлука, там, де річка, падаючи в Дніпро, розлилася просторим, як море, лиманом Великої Води, за часів Запорозької Січі стояли три хати, а навколо хат, поприсідавши до землі, мов паляниці на черені, жовтіли солом'яними стріхами комори, повітки, сажі й інші будівлі хліборобсько-скотарського господарства. За межами тих будівель, далеко на гору, розстилася степ, а від хат збігали униз до лиману кучеряві садки та зелені, обсажені тополями й вербами, левади.

То були зимівники трьох товаришів, старих запорожців: Балана, Лантуха та Луб'яного. Багато вже років жили вони тут під захистом недалекої Запорозької Січі, тихо та спокійно випасуючи понад лиманом на вільному степу великі косяки коней і гурти товару та засіваючи невеликі лани всякою пашницею.

Того вечора, що з нього починається моє оповідання, коли золоте сонце, схилившись уже до обрію, виграло на блакитному, блискучому просторі лиману своїм жовтогарячим промінням, на призьбі найближчої до лиману хати сидів з люлькою в зубах власник одного з зимівників сивовусий дід, запорожець Дмитро Балан. Глибокі зморшки, що вже давно склалися на чолі старого козака, за останні тижні вдвічі поглибшали, а в довгих його вусах посивіли останні волосини і вже не нагадували про те, що цей сивовусий дід був колись чорнявим, бравим січовиком. Люлька запорожця на велику йому доукуку сьогодні чомусь не курилася, розпалювати ж її та колупати протичкою козаку було дуже незручно; бо в нього була тільки од-

на — права рука; замість лівої ж у рукаві сорочки теліпався тільки невеликий цурпалок.

Коли старий козак позбувся своєї руки, у Запорозькій Січі ніхто не пам'ятав, бо тому вже минуло більш ніж п'ять десятків років. Сталося те ще тоді, коли Балан був зовсім молодий — за часів кошового Гордієнка.

— Було се тоді,— відповідав сам Балан тим цікавим, хто його розпитував,— коли запорожці з наказним кошовим Якимом Богушем обороняли од ворогів Стару Січ на Чортотлику... Та так обороняли, що всі січові окопи своїм трупом завалили... Хто ж не поліг на смерть, як сам Богуш, ті лишилися на віки каліками.

Видужавши після того нещастя, Дмитро пішов до свого роду під Білу Церкву та там і одружився, щоб було кому біля каліки походити. Проте жив Балан на правобережній Україні недовго, бо там панували й хазяйнували поляки і гнітили український люд ще гірше, ніж перед часами Богдана Хмельницького. Він переїхав на Гетьманщину, маючи на думці спокійно дожити віку, та тільки трохи не вскочив там у пазурі кріпаччини. Тоді згадав Балан вільні степи й простори лиману Запорожжя, згадав Великий Луг несходимий, де ще гуляла козацька воля і, покинувши з розпукою в серці пригноблену Україну, перейшов з дружиною на Запорожжя і осів зимовником біля Базавлуку. Тут, біля лиману, насадив він садок, упорядкував пасіку й господарство і прожив зі своєю дружиною, не маючи дітей, більше як тридцять років, після смерті ж жінки одружився з дочкою свого сусіда Лантуха і з нею прижив Івана та Галю.

На велике горе старого козака через десять літ померла й друга його дружина, лишивши йому двох дітей-недолітків. З того часу старий запорожець віддав всю свою душу дітям і найбільше Галі, бо вона нагадувала йому свою матір, котру старий січовик любив більше за свою власну душу.

Хоч і дуже тужив старий за своєю коханою дружиною, а проте, втішаючись дітьми та працюючи біля господарства, забував він потроху своє горе. Тільки останнім часом старого запорожця обступили турботні й тяжкі думи і мов рій бджіл вони крутилися, гуділи й боляче шпигали його чоло.

Вже три тижні старий Дмитро ходить смутний, ні з ким не розмовляє і не любується, як бувало щодня, своїми добрими кіньми, що цілими косяками вільно ходили по степах, ні круторогими волами, що викохав він собі на втіху, ні кучерявим садком, що власними руками насадив він і виростив. Ніщо не миле тепер Дмитрові і ніщо не може його розважити, бо сталася тяжка і зовсім незрозуміла для нього подія: прийшло до Запорозької Січі російське військо, закувало січову старшину в кайдани, а в товариства одібрало зброю та звеліло всім йти, хто куди знає.

Ту лиху вість приніс Баланові з Січі його син Іван і розказав ще, що сивоусі січовики, мов осиротілі діти, умиваючись сльозами, розійшлися по чужих хатах; молодь же, що не схотіла оддати своєї зброї, поплила з Січі Дніпром до Дунаю, покинувши на віки рідний край.

Не дивно, що звістка про цю подію одібрала в старого запорожця і сон, і спокій, і веселість, бо з малих літ йому було відомо, що Січ Запорозька була ще й за дідів-прадідів, і в голові козака зовсім не тулилися до купи думки про те, що буде далі і як житимуть запорізькі степи та Великий Луг без своїх синів і оборонців — запорозьких козаків.

Поки Дмитро Балан сидів з своїми сумними думами під хатою, на березі лиману, там, де до води схилилися своїми гнучкими віттями зелені верби, сиділо з вудками в руках двоє парубків, а трохи вище од води, поринаючи майже з головою в пишній траві й степових квітках, сиділо двоє дівчат. Парубки були в білих мережаних сорочках, як звичайно ходили на Україні всі люди, але їхні

червоні штани й закручені за вуха осоледці виявляли, що парубки були не прості селяни, а запорозькі козаки.

Молодший з запорожців був Іван Балан, син власника зимовника. Він був зовсім ще юнак, з сухорлявим, майже дитячим, обличчям і блакитними, веселими, рухливими очима. В постаті його зовсім не було запорізького завзяття і на велике горе Івана, в нього ще мало помітні були вуса.

Старшому козакові було теж небагато, років двадцять. Се був Демко Рогоза.

Під час зруйнування Запорозької Січі, в ній було аж четверо братів Рогозяних. Вони були дітьми козацького сотника з Канева і всі виховувалися в Київській бурсі; коли ж під час великої пошесті вони посиротіли, то старший брат Петро, що під той час був уже січовиком, не маючи куди притулити своїх братів-недолітків, забрав усіх їх до Січі і повіддавав: середніх — Демка та Гната у молодики, себто чурами до значної старшини, а меншого, Василя, до кухарів на послуги.

Таким чином Демко Рогоза козакував уже три роки і мав вигляд заправського козака, бо його запалене вітрами обличчя і хоч невеликі, а проте чорні вуса і карі з рішучим поглядом очі надавали його постаті мужності.

Балан та Рогоза не пішли з товариством на Дунай: перший через те, що його не пустив батько, а другий через те, що його не пустили очі Іванової сестри Галі.

Галя Баланівна, що тепер сиділа тут на березі вище козаків і плела собі з синеньких волошок та червоного маку віночок, була дуже вродлива і причарувала б всякого, хто б на неї глянув. Кругленьке та рум'яне обличчя, з блакитними, як ранкове небо, очима, чорними, вузькими бровами та червоними, як коралі, губоньками, що мимохіть все складалися в усмішку, дихало весною й радістю життя; ясний же погляд глибоких її очей, здавалося, виявляв щиру, як сама правда, душу дівчини і натякав на щастя її кохання.